

תת"ע 476/02/21 - מדינת ישראל נגד אברהם אבו עראר

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 476-02-21 מדינת ישראל נ' אבו עראר
בפני כבוד השופט בכיר אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל

נגד

אברהם אבו עראר
ע"י ב"כ עו"ד גיל אביטל

הכרעת דין

בפתח החלטתי אני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום ובו יוחסה לו עבירה בניגוד לתקנה 47(ה)(5) בתקנות התעבורה.

בהתאם לעובדות כתב האישום יצא הנאשם לעקיפת רכב אחר ביום 11.6.20 ובמהלך עקיפת אותו הרכב חצה קו הפרדה רציף שלא נמצא מצידו הימני קו קטעים.

המדובר בכביש 25 בקילומטר 113 של כביש זה.

הנאשם כפר במיוחס לו וטען שלא חצה במהלך העקיפה כל קו קטעים.

ראיות התביעה נשענו על עדות ומסמכים שערך שוטר תנועה (ע.ת. 1) אשר היה עד יחיד מטעם המדינה לאירוע נשוא כתב האישום.

בהתאם לעדותו של ע.ת. 1 נהג הוא ניידת לבדו בעודו נוסע בשיירת רכבים על כביש 25 באזור קילומטר 113.

לפי עדותו ראה את הנאשם יוצא לעקיפה של רכב מסוג משאית כאשר הקו היה מקוקו, אך כאשר חזר מעקיפה זו הקו היה רציף.

בהתאם לעדותו של ע.ת. 1, שעה שיצא הנאשם לעקיפת המשאית, יצא אחריו רכב נוסף לעקיפה כך שבין השוטר ורכב הנאשם היה לאורך אירוע העקיפה רכב אחר שלטענת השוטר גם הוא חצה קו הפרדה רציף עת שב מהעקיפה.

במהלך עדותו של ע.ת. 1 הגישה המדינה באמצעותו את המסמך ת/1 - נסיבות האירוע כפי שנרשמו מיד לאחר העקיפה וכן סקיצה (ת/2) אותה ערך ע.ת. 1 כתמיכה לראיותיו הכתובות.

בעדותו בפני ביום 7.3.21 חזר ע.ת. 1 על עיקרי עדותו הכתובה ולמעט הקראת הראיות הכתובות לא הוסיף דבר בחקירתו הראשית.

בחקירתו הנגדית העיד ע.ת. 1 כי הוא משרת במשטרה משנת 2017 ומכיר היטב את כביש הערבה.

לפי דבריו בשיירת המכוניות במהלך האירוע הייתה המשאית הנעקפת ראשונה ואילו הניידת הייתה שיטית.

המשאית הייתה רכב ארוך, גורר + נגרר, מסוג "פול טריילר".

השוטר הסכים כי עת יצא הנאשם לעקיפה לא ביצע הוא כל עבירה.

השוטר אישר והסכים כי כאשר הוא בנתיב הנסיעה שלו אין הוא יכול להבחין בעבירה וכך אמר מפורשות בעמוד 4 שורה 21:

"אם אני בנתיב שלי, אני לא יכול לראות את העבירה. אני הבחנתי בעבירה כאשר אני יצאתי מחוץ לשיירה"

השוטר אישר כי אין הוא זוכר את האירוע עצמו ולמעשה הוא מעיד מתוך הנסיבות הכתובות שרשם.

אף שרכב אחר היה בין השוטר לרכב הנאשם בזמן העקיפה, העיד השוטר כי לא הייתה לו הפרעה לשדה הראייה ואף שלא רשם מה היה סוג הרכב שחצץ בינו ובין רכב הנאשם, לא הייתה זו משאית אך אין הוא יודע להגדיר את סוג הרכב החוצץ או גודלו.

בעדותו הראשית הסביר הנאשם כי לא ביצע כל עבירה במהלך עקיפתו את המשאית וחזר על עמדתו (כפי שנמסרה לשוטר מיד עם רישום הדוח) כי לא חצה כל קו הפרדה רציף במהלך העקיפה.

לטענתו גם יציאתו לעקיפה וגם חזרתו הייתה כאשר הקו היה מקוקו ולא רציף.

דין והכרעת הדין -

קריאה של המסמך ת/1 מניבה את הרישום הבא על ידי ע.ת. 1 -

"הבחנתי ברכב הנ"ל כאשר הוא יוצא לעקיפת משאית הנ"ל החל את העקיפה בקו מקוקו וסיים את העקיפה לאחר המשאית כשהוא חוצה ומסיים בקו הפרדה רצוף שאין מימינו קו קטעים. הפעלתי כחולים וכריזה עקפתי רכב שעקף אחריו שגם הוא סיים עקיפה בקו הפרדה רצוף וכאשר אני נוסע בין שניהם עם כחולים".....

רישום זה של ע.ת. 1 מציב אותו בסיטואציה לפיה אם תתקבל עדות זו כמדויקת, הרי שיצא הוא ממיקומו בשיירה רק לאחר שלכאורה הבחין בביצוע העבירה. שכן אחרת מדוע הפעיל אורות כחולים ויצא לעקיפה של הרכב העוקף השני?

אלא שע.ת. 1 בעדותו בבית המשפט אישר כי מתוך השיירה עצמה אין הוא יכול לראות כלל את ביצוע העבירה:

"אם אני בנתיב שלי, אני לא יכול לראות את העבירה. אני הבחנתי בעבירה כאשר אני יצאתי מחוץ לשיירה"

גם אם אקבל את עדות השוטר בהמשך כי למעשה ולמרות שלא רשם זאת בת/1, ולמרות שאין לו זיכרון מהאירוע עצמו, ראה את העבירה רק לאחר שיצא מנתיבו, נשאר עדיין קושי רב לבסס את קביעתו ביחס לעבירה שראה מעבר לכל ספק סביר:

ע.ת 1 מאשר בעדותו כי רכב, שאת פרטיו וגודלו לא ציין, היה בינו ובין הנאשם עת בוצעה לכאורה העבירה.

ברור על פניו כי הרכב שחצץ בין הנאשם לשוטר אינו שקוף בחלקו התחתון לפחות, ואין מחלוקת כי עת יצא הנאשם לעקיפה לא ביצע הוא כל עבירה והקו אותו חצה היה מקוקו.

כלומר, המדינה מבקשת שאקבל מעבר לכל ספק סביר עדות לפיה הצליח השוטר לראות את הקו הלבן אותו חצה הנאשם עת חזר מעקיפת המשאית, זאת כאשר בין הניידת ובין הרכב החשוד חצץ רכב אחר.

מעבר לסתירה המהותית בעדות השוטר בין שנרשם על ידו בת/1 באשר למיקומו עת הבחין בעבירה ובין עדותו בפני בבית המשפט לפיה היה כבר מחוץ לנתיבו עת הבחין בעבירה, לא שוכנעתי כי כאשר רכב חצץ בין הניידת לרכב החשוד שחזר מעקיפה, יכול היה השוטר להבחין ללא כל הפרעה בסימון של הפס אותו חצה הרכב החשוד עת שב הוא מהעקיפה לנתיבו.

יכולתו של שוטר להבחין באירוע נתון אותו הוא מפרש כעבירה על החוק, צריכה להיות נקייה מספקות כאשר בהליך פלילי עסקינן.

נכון שלא כל ספק ייצר מצב של "ספק סביר", אך בפרשה זו צרוף הסתירה לכאורה בין עדותו הכתובה של השוטר לעדותו בבית המשפט יחד עם העובדה כי בינו לבין הרכב החשוד היה רכב אחר עת הבחין לכאורה בעבירה, מייצרת את עוצמת הספק שדרושה לנאשם כדי שבית המשפט יזכה אותו.

לסיכום, לא שכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי ע.ת1 יכול היה לראות ללא כל אפשרות של טעות מצדו את גלגלי הרכב בו נהג הנאשם כאשר הם חוצים את הקו שבין הנתיבים.

אין חולק כי קו זה היה מקוקו בתחילתו, ואין מידע ברור מתי הפך לרציף, האם כאשר הנאשם כבר חזר מעקיפת המשאית או לפני כן.

לא מצאתי בגיסת הנאשם כל סימן לאי אמירת אמת מצדו.

לא מצאתי כי גרסת המדינה גוברת בעוצמתה על גרסתו של הנאשם שהכחיש למן הרגע הראשון את ביצוע העבירה.

עוצמת הראיות שהציגה המדינה אינה מוכיחה את ביצוע העבירה על ידי הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

מכל האמור לעיל החלטתי לזכות את הנאשם בתיק מחמת הספק שנותר באשמתו.

ניתנה היום, כ"ב ניסן תשפ"א, 04 אפריל 2021, במעמד הצדדים